

Corpus Hermeticum I: Ερμή του Τρισμέγιστου Ποιμάνδρης
Νεοελληνική απόδοση: Μάριος Βάλβης-Γερογιάννης (Πανεπιστήμιο Πατρών)

1. Στοχαζόμουν κάποτε τα όντα και η σκέψη μου είχε ανέλθει σε μεγάλα ύψη. Όταν σταμάτησαν οι σωματικές μου αισθήσεις, όπως παθαίνουν οι αποκοιμισμένοι από το πολύ φαΐ ή τη σωματική κούραση, μου φάνηκε κάποιο ον πελώριο, πέρα από τα προσδιορίσιμα μεγέθη, να φωνάζει το όνομά μου και να μου λέει: Τι θες να ακούσεις και να δεις, και με τη σκέψη σου να μάθεις και να κατανοήσεις;

2. – Απαντώ εγώ: Εσύ ποιος είσαι; – Εγώ, λέει, είμαι ο Ποιμάνδρης, ο Νους της ύπατης Εξουσίας· γνωρίζω αυτό που θες, και βρίσκομαι παντού μαζί σου.

3. – Απαντώ εγώ: Επιθυμώ να μάθω τα όντα, να καταλάβω τη φύση τους και να γνωρίσω τον Θεό. Πόσο πολύ, είπα, θέλω να Σε ακούσω! – Μου λέει πάλι: Κράτα γερά στο μυαλό σου όσα θες να μάθεις, και εγώ θα σ' τα διδάξω.

4. Αφού είπε αυτό, η μορφή του άλλαξε, και αμέσως τα πάντα ανοίχθηκαν εμπρός μου αυτοστιγμεί, και αντικρίζω θέαμα δίχως όρια: όλα έγιναν φως, καθαρό και χαρμόσυνο, και βλέποντάς το το ερωτεύθηκα. Και μετά από λίγο κατέβηκε σκοτάδι, το οποίο δημιουργήθηκε με τη σειρά του*, τρομακτικό και θεοσκοτεινό, κουλουριασμένο ελικοειδώς, έτσι που να το παρομοιάζω με φίδι. Έπειτα το σκοτάδι άλλαξε σε κάποιου είδους υγρή φύση, που ήταν ανείπωτα ταραγμένη και ανέδιδα καπνό, σαν από φωτιά, και έβγαζε ήχο απερίγραπτο και θρηνώδη. Ύστερα ένα άναρθρο βούισμα ακουγόταν από αυτήν, με αποτέλεσμα να το φαντάζομαι ως τη φωνή της φωτιάς.

*Εναλλακτικά: το οποίο εμφανίστηκε σε ένα μέρος

5. Και από το φως ... ο άγιος Λόγος απλώθηκε πάνω στη φύση, και καθάρια φωτιά ανέβηκε από την υγρή φύση ψηλά προς τα πάνω. Ήταν ευκίνητη και διαπεραστική, και δραστήρια ταυτόχρονα, και ο αέρας που ήταν ανάλαφρος ακολούθησε την πύρινη πνοή, ανεβαίνοντας από τη γη και το νερό μέχρι τη φωτιά, ώστε να φαίνεται ότι ο ίδιος κρεμιέται από εκείνη. Όμως η γη και το νερό παρέμεναν ανακατεμένα, κατά

τρόπο που να μην ξεχωρίζει η γη από το νερό, και ανακινούνταν εξαιτίας της πνοής του Λόγου που περνούσε από πάνω τους σε ακτίνα ακοής.

6. Και ο Ποιμάνδρης μου λέει: Κατάλαβες αυτό το θέαμα και τι σημαίνει; – Και εγώ απάντησα: Θα το μάθω. – Το φως εκείνο, είπε, είμαι εγώ ο Νους, ο Θεός σου, που προϋπάρχω της υγρής φύσης που εμφανίστηκε από το σκοτάδι, ενώ ο φωτεινός Λόγος που ξεπήδησε από τον Νου είναι ο γιος του Θεού. – Πώς έτσι; ρωτάω. – Μάθε λοιπόν το εξής: αυτό που βλέπει και ακούει μέσα σου είναι ο Λόγος Κυρίου, ενώ ο Νους σου είναι ο πατέρας Θεός. Γιατί δεν διαχωρίζονται μεταξύ τους, αφού η ένωσή τους είναι η ζωή. – Σε ευχαριστώ, είπα εγώ. – Αλλά πρόσεχε το φως και αναγνώριζέ το.

7. Αφού είπε αυτά, με κοίταξε κατ' ευθείαν στο πρόσωπο για πολλή ώρα, ώστε έτρεμα στη θέα του. Και όταν σήκωσε το κεφάλι, βλέπω στον νου μου το φως να αποτελείται από αναρίθμητες Δυνάμεις, και έναν άπειρο κόσμο να έχει δημιουργηθεί, και τη φωτιά να περιβάλλεται από πολύ μεγάλη δύναμη, και να έχει ακινητοποιηθεί υποταγμένη. Και εγώ αυτά στοχαζόμουν βλέποντάς τα χάρη στον λόγο του Ποιμάνδρη.

8. Και όσο ήμουν κατάπληκτος, μου λέει πάλι: Είδες νοερώς την αρχετυπική μορφή, που προηγείται της απεριόριστης αρχής; αυτά είπε ο Ποιμάνδρης σε μένα. – Τα φυσικά στοιχεία, λοιπόν, ρωτάω εγώ, από πού προήλθαν; – Εκείνος πάλι απάντησε στο ερώτημά μου: Από τη Β/βούληση του Θεού, η οποία, αφού πήρε τον Λόγο και είδε τον όμορφο κόσμο, τον μιμήθηκε καθώς έγινε κόσμος μέσω των δικών της στοιχείων και των δικών της γεννημάτων – των ψυχών.

9. Και ο Νους, ο Θεός, που είναι ανδρόγυνος και προϋπάρχει ως ζωή και φως, γέννησε με τον λόγο άλλον Νου, τον Δημιουργό, που, ως θεός της φωτιάς και της πύρινης πνοής, δημιούργησε επτά Διοικητές, οι οποίοι περιβάλλουν κυκλικά τον αισθητό κόσμο, και η διοίκησή τους καλείται Ειμαρμένη.

10. Ο Λόγος του Θεού πήδησε αμέσως από τα κατώτερα και βαρύτερα στοιχεία στο αμόλυντο δημιούργημα της φύσης, και ενώθηκε με τον Δημιουργό Νου (γιατί ήταν

ομοούσιοι), και έμειναν τα κατώτερα και βαρύτερα στοιχεία της φύσης δίχως λογική, με αποτέλεσμα να είναι σκέτη ύλη.

11. Και μαζί με τον Λόγο ο Δημιουργός Νους, που περιβάλλει τους κύκλους και τους στροβιλίζει ορμητικά, έθεσε σε περιστροφική κίνηση τα δημιουργήματά του και τα άφησε να περιστρέφονται από την ακαθόριστη αρχή στο απέραντο τέλος· γιατί ξεκινούν στο σημείο όπου σταματούν. Και η περιφορά τους, όπως θέλησε ο Νους, δημιούργησε από τα κατώτερα και βαρύτερα στοιχεία ζώα ά-λογα (γιατί δεν τους παρέιχε τον Λόγο), και ο αέρας γέννησε πτηνά, και το νερό υδρόβια. Επίσης η γη και το νερό διαχωρίστηκαν μεταξύ τους, όπως θέλησε ο Νους, και η γη έβγαλε στην επιφάνεια όσα τετράποδα ζώα και ερπετά είχε μέσα της – ζώα άγρια και ήμερα.

12. Και ο πατέρας όλων, ο Νους, που είναι ζωή και φως, γέννησε τον Άνθρωπο, κατά τρόπο που να είναι όμοιος Του, και τον ερωτεύθηκε ως παιδί Του· γιατί ήταν πανέμορφος, έχοντας την εικόνα του πατέρα. Και επειδή ο Θεός πράγματι ερωτεύθηκε τη δική Του μορφή, του παρέδωσε όλα τα δημιουργήματά Του.

13. Και αφού κατανόησε την κτίση του Δημιουργού, που έγινε με τη βοήθεια του πατέρα*, θέλησε να δημιουργήσει και ο ίδιος, και πήρε τη συγκατάθεση του πατέρα. Μόλις εισήλθε στη σφαίρα του Δημιουργού, με σκοπό να αποκτήσει όλη την εξουσία, παρατήρησε εκεί τα δημιουργήματα του αδελφού του. Οι Διοικητές τον ερωτεύθηκαν, και ο καθένας τού παραχώρησε μέρος από το δικό του αξίωμα· και αφού κατάλαβε πλήρως την ουσία τους και συμμετέσχε στη φύση τους, θέλησε να σπάσει την περιφέρεια των κύκλων και να κατανοήσει τη δύναμη αυτού που δεσπόζει πάνω στη φωτιά.

*Εναλλακτικά: αφού κατανόησε την κτίση του Δημιουργού μέσα στη φωτιά

14. Και αυτός που είχε όλη την εξουσία στον κόσμο των θνητών και των άλογων ζώων, αφού έσπασε τον θόλο, έσκυψε για να δει μέσα από το κοσμικό στερέωμα και έδειξε στην κατώτερη φύση την ωραία μορφή του Θεού. Εκείνη, μόλις τον είδε να είναι προικισμένος με ομορφιά που δεν την χόρταινε και μέσα του να έχει κάθε δύναμη των Διοικητών αλλά και τη μορφή του Θεού, χαμογέλασε ερωτικά, επειδή είδε το σχήμα της θεσπέσιας μορφής του Ανθρώπου στο νερό και τη σκιά του πάνω

στη γη. Εκείνος πάλι, όταν είδε τη μορφή που ήταν όμοια με τη δική του να αντανακλάται πάνω στο νερό της φύσης, ένιωσε αγάπη και θέλησε να ζήσει εκεί. Μαζί με την απόφαση ήρθε και η πράξη, και κατοίκησε την άλογη μορφή· και η φύση παίρνοντας τον αγαπημένο της τον αγκάλιασε ολόκληρη, και έσμιξαν ερωτικά γιατί ήταν εραστές.

15. Και γι' αυτό, σε αντίθεση με όλα τα ζώα πάνω στη γη, ο άνθρωπος είναι διφυής: από τη μια θνητός εξαιτίας του σώματος, από την άλλη αθάνατος χάρη στον ουσιώδη Άνθρωπο. Έτσι, αν και είναι αθάνατος και κατέχει όλη την εξουσία, υποφέρει από τις κακουχίες των θνητών γιατί υπόκειται στην Ειμαρμένη. Αν και βρίσκεται, λοιπόν, πάνω από το κοσμικό στερέωμα, έχει γίνει μολαταύτα εγκόσμιος δούλος· και μολονότι είναι ανδρόγυνος, καταγόμενος από ανδρόγυνο πατέρα, και άγρυπνος, από επίσης άγρυπνο πατέρα, υποτάσσεται <στον έρωτα και στον ύπνο>.

16. – Και μετά από αυτά: ...Ω Νου μου· γιατί και εγώ ο ίδιος αγαπώ τον λόγο. – Και ο Ποιμάνδρης είπε: Αυτό είναι το κρυμμένο μυστικό μέχρι σήμερα. Γιατί η φύση, όταν έσμιξε με τον Άνθρωπο, δημιούργησε το πιο αξιοθαύμαστο θαύμα· καθώς εκείνος, λοιπόν, είχε τη φύση των Επτά του κοσμικού στερεώματος, που σου είπα ότι αποτελούνται από φωτιά και πύρινη πνοή, η φύση δεν καθυστέρησε, αλλά γέννησε αμέσως επτά ανθρώπους, κατ' αναλογίαν προς τις φύσεις των επτά Διοικητών, ανδρόγυνους και ορθωμένους προς τον ουρανό. – Και μετά από αυτά: Ω Ποιμάνδρη, μου έχει δημιουργηθεί μεγάλη επιθυμία και λαχταρώ ν' ακούσω, μην παρεκκλίνεις από το θέμα! – Και ο Ποιμάνδρης απάντησε: Σώπα, όμως, γιατί δεν σου εξήγησα ακόμα την πρώτη διήγηση. – Σιωπώ αμέσως, είπα εγώ.

17. – Πραγματοποιήθηκε, λοιπόν, όπως είπα, η γέννηση αυτών των επτά με τον εξής τρόπο: η γη ήταν θηλυκή και το νερό αρσενικό, η δε ωρίμαση προήλθε από τη φωτιά· και πήρε η φύση τη ζωτική πνοή από τον αιθέρα και δημιούργησε τα σώματα σύμφωνα με τη μορφή του Ανθρώπου. Από ζωή και φως ο Άνθρωπος άλλαξε και έγινε ψυχή και νους: από τη ζωή ψυχή και νους από το φως, και διατηρήθηκε έτσι ολόκληρος ο αισθητός κόσμος μέχρι το τέλος της περιόδου και την απαρχή των ειδών.

18. Άκου και το υπόλοιπο, τον λόγο που λαχταράς ν' ακούσεις. Αφού η περίοδος ολοκληρώθηκε, ο σύνδεσμος που ένωνε όλα τα όντα λύθηκε με επιθυμία του Θεού. Γιατί τα ζώα, που ήταν όλα αρρενοθήλα, διαχωρίστηκαν μαζί με το ανθρώπινο είδος και τα μεν αρσενικά συγκεντρώθηκαν από τη μια μεριά, τα δε θηλυκά αντίστοιχα. Και αμέσως ο Θεός είπε με άγιο λόγο: Αυξάνεσθε αυξητικά και πληθύνεσθε στο πλήθος, όλα εσείς τα κτίσματα και τα δημιουργήματα, και ο νουνεχής πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι ο εαυτός του είναι αθάνατος, και ότι ο έρωτας είναι αιτία του θανάτου, και επίσης να γνωρίσει όλα τα όντα.

19. Μόλις ο Θεός μίλησε, η Πρόνοια μέσω της Ειμαρμένης και του κοσμικού στερεώματος πραγματοποίησε τις ενώσεις και εδραίωσε τις γεννήσεις, και τα πάντα αυξήθηκαν κατά είδος. Και όποιος αναγνώρισε τον εαυτό του έχει φθάσει στο αγαθό που του ανήκει, ενώ όποιος αγάπησε το σώμα, το προερχόμενο από το σφάλμα του έρωτα, αυτός παραμένει στο σκοτάδι περιπλανώμενος, υποφέροντας με τις αισθήσεις τα του θανάτου.

20. – Γιατί η αμαρτία των αδαών είναι τόσο μεγάλη, ρώτησα εγώ, ώστε να στερηθούν την αθανασία; – Μοιάζεις, παιδί μου, να μη σε απασχολούν όσα άκουσες. Δεν σου είπα να σκέφτεσαι; – Σκέφτομαι και θυμάμαι, και είμαι ταυτόχρονα ευγνώμων. – Αν κατάλαβες, τότε πες μου, για ποιον λόγο αξίζουν τον θάνατο όσοι υπάρχουν μέσα στον θάνατο; – Επειδή πρωταρχικό αίτιο του σώματός μας αποτελεί το ζοφερό σκοτάδι, από το οποίο προέρχεται η υγρή φύση, από την οποία το σώμα συστάθηκε στον αισθητό κόσμο· από αυτό ο θάνατος ποτίζεται.

21. – Σωστά κατάλαβες, παιδί μου. Για ποιον λόγο όμως «όποιος κατανόησε τον εαυτό του οδεύει προς Αυτόν», όπως αναφέρει ο λόγος του Θεού; – Απαντώ εγώ: Επειδή ο πατέρας των όλων, από τον οποίον γεννήθηκε ο Άνθρωπος, συνίσταται από φως και ζωή. – Σωστά μιλάς· φως και ζωή είναι ο Θεός και πατέρας, από τον οποίο γεννήθηκε ο Άνθρωπος. Εάν λοιπόν συνειδητοποιήσεις ότι αποτελείσαι από ζωή και φως και ότι είσαι φτιαγμένος από αυτά, θα βαδίσεις πάλι στη ζωή. Αυτά είπε ο Ποιμάνδρης. – Αλλά πες μου ακόμα, πώς θα προχωρήσω στη ζωή, είπα, ω Νου μου; Γιατί λέει ο Θεός: «Ο νουνεχής άνθρωπος πρέπει να γνωρίσει τον εαυτό του».

22. – Και δεν έχουν όλοι οι άνθρωποι μυαλό; – Πρόσεξε, παιδί μου, τη γλώσσα σου. Εγώ ο ίδιος, ο Νους, παραστέκομαι στους όσιους και τους ενάρετους, στους καθαρούς και τους φιλεύσπλαχνους, γενικώς στους ευσεβείς, και η παρουσία μου γίνεται βοήθεια. Και αμέσως μαθαίνουν τα πάντα και κερδίζουν με την αγάπη τους την εύνοια του πατέρα, και Τον ευχαριστούν δοξάζοντάς Τον και υμνώντας Τον με στοργή και σύμφωνα με ό,τι ορίζεται γι’ Αυτόν· και προτού παραδώσουν το σώμα στον δικό του θάνατο, αποστρέφονται μετά βδελυγμίας τις αισθήσεις, διότι γνωρίζουν καλά τα επακόλουθα αυτών· πολύ περισσότερο, όμως, δεν θα επιτρέψω –ο ίδιος ο Νους– στις ορμητικές συνέπειες του σώματος να πραγματοποιηθούν. Σαν θυροφύλακας θα αποκλείσω τις πιθανές εισόδους, κόβοντας τις σκέψεις** που προκαλούνται από αυτές τις βλαβερές και άσχημες συνέπειες.

*Εναλλακτικά: υμνώντας Τον τακτικά (= ανά τακτά διαστήματα) με στοργή

**Εναλλακτικά: φαντασίες

23. Αντίθετα, για τους ανόητους, τους κακούς, τους πονηρούς, τους φθονερούς, τους πλεονέκτες, τους δολοφόνους και τους ασεβείς βρίσκομαι μακριά, δίνοντας τη θέση μου στον δαίμονα τιμωρό. Τούτος, εφαρμόζοντας σε άνθρωπο τέτοιας λογής την οξύτητα της φωτιάς, τον τραυματίζει με τρόπο που να γίνεται αντιληπτό από τις αισθήσεις, και τον οπλίζει πιο αποτελεσματικά για τις ανομίες του, ώστε να αντιμετωπίσει μεγαλύτερη τιμωρία. Και ο άνθρωπος δεν παύει να ορέγεται άμετρες επιθυμίες, να μάχεται στο σκοτάδι χωρίς σταματημό, και μια τέτοια ζωή τον βασανίζει και φουντώνει ακόμη περισσότερο τη φωτιά που τον περιφλέγει.

24. – Σωστά μού δίδαξες τα πάντα, ω Νου, όπως ήθελα, μίλησέ μου όμως ακόμα για την άνοδο, με ποιον τρόπο συμβαίνει. – Ο Ποιμάνδρης απάντησε σε αυτά: Αρχικά, κατά τη διάλυση του υλικού σώματος, παραδίδεις το ίδιο το σώμα σε διαδικασία αλλοίωσης, και η μορφή που είχες εξαφανίζεται. Στη συνέχεια, παραδίδεις τον χαρακτήρα σου ανενεργό στον δαίμονα. Και οι σωματικές αισθήσεις επιστρέφουν στις πηγές τους, καθώς γίνονται μέρη αυτών και ενσωματώνονται εκ νέου στις αστρικές Ενέργειες. Έπειτα, η έδρα των συναισθημάτων και η επιθυμία μεταβαίνουν στην άλογη φύση.

25. Και έτσι, από εδώ και στο εξής, ο άνθρωπος ορμά προς τα πάνω διασχίζοντας το κοσμικό στερέωμα, και στην πρώτη ζώνη αφήνει τη λειτουργία της αύξησης και της μείωσης, και στη δεύτερη την επινόηση της κακίας, τον ανενεργό πια δόλο, και στην τρίτη ανενεργή την απάτη των επιθυμιών, και στην τέταρτη την αλαζονεία της εξουσίας, που έχει απολέσει την πλεονεξία, και στην πέμπτη το ανόσιο θράσος και την αυθάδεια της τόλμης, και στην έκτη ανενεργές τις κακές ορέξεις για πλούτο, και στην έβδομη ζώνη το ψέμα που παραμονεύει.

26. Και τότε, έχοντας απεκδυθεί τις επιδράσεις του κοσμικού στερεώματος, φθάνει στην ογδοατική σφαίρα, έχοντας τη δική του δύναμη, και υμνεί μαζί με όσους παρευρίσκονται εκεί τον πατέρα. Και οι παρόντες τον συγχαίρουν για την παρουσία του, και αφού έχει αποκτήσει την ίδια φύση με τους συντρόφους του, ακούει κάποιες Δυνάμεις που βρίσκονται πάνω από την ογδοατική σφαίρα και υμνούν τον Θεό με γλυκιά φωνή· και τότε ανεβαίνουν με σειρά προς τον πατέρα, και παραδίδονται στις Δυνάμεις, και αφού γίνουν Δυνάμεις εισέρχονται στον Θεό. Αυτό είναι το αίσιο τέλος για όσους απέκτησαν τη γνώση: η θέωση. Γιατί καθυστερείς, λοιπόν; Αφού έχεις διδαχθεί τα πάντα, δεν θα γίνεις καθοδηγητής των άξιων ανθρώπων, για να σωθεί με δική σου παρέμβαση το ανθρώπινο γένος από τον Θεό;

27. Λέγοντας αυτά σε μένα, ο Ποιμάνδρης ενώθηκε με τις Δυνάμεις.* Και εγώ, αφού ευχαρίστησα και δόξασα τον πατέρα των πάντων, αφέθηκα ελεύθερος από Αυτόν, έχοντας δυναμώσει και έχοντας διδαχθεί τη φύση του Όλου, μαζί και το πιο σημαντικό θέαμα, και ξεκίνησα να διδάσκω στους ανθρώπους την ομορφιά της ευσεβείας και της γνώσης: Άνθρωποι, τέκνα της γης, που έχετε παραδοθεί στο μεθύσι και τον ύπνο και στην άγνοια του Θεού, ανανήψτε, σταματήστε να μεθοκοπάτε, να πλανιέστε από τον άλογο ύπνο!

*Εναλλακτικά: Λέγοντας αυτά, ο Ποιμάνδρης ενώθηκε μπροστά μου με τις Δυνάμεις.

28. Και όσοι με άκουσαν πλησίασαν με μια ψυχή. Και εγώ τους λέω: Για ποιον λόγο, τέκνα της γης, έχετε παραδοθεί στον θάνατο, ενώ έχετε τη δύναμη να μετάσχετε στην αθανασία; Μετανοήστε!, εσείς που έχετε για συνταξιδιώτη και σύντροφό σας την παραπλάνηση και την άγνοια. Απαλλαγείτε από το σκοτεινό φως, πάρτε μέρος στην αθανασία, εγκαταλείψτε τη φθορά!

29. Και μερικοί από αυτούς, αφού αναλώθηκαν σε φλυαρίες, απομακρύνθηκαν, παραδομένοι στην οδό του θανάτου, άλλοι όμως εκλιπαρούσαν να τους διδάξω, πέφτοντας στα πόδια μου. Και εγώ, αφού τους σήκωσα, καθοδήγησα το γένος, διδάσκοντας τους λόγους, πώς και με ποιον τρόπο θα σωθούν, και φύτεψα μέσα τους λόγους σοφίας, κι έτσι τράφηκαν με το νερό της αθανασίας. Και μόλις βράδιασε και όλο το φως του ήλιου άρχισε να δύει, τους έδωσα εντολή να ευχαριστήσουν τον Θεό και αφού ολοκλήρωσαν την ευχαριστία ο καθένας γύρισε στο κρεβάτι του.

30. Και εγώ χάραξα μέσα μου τη μεγαλοψυχία του Ποιμάνδρη, και έχοντας γεμίσει με όσα επιθυμούσα αισθάνθηκα αγαλλίαση. Γιατί ο σωματικός ύπνος έγινε εγρήγορση της ψυχής, και το κλείσιμο των ματιών πραγματική όραση, και η σιωπή μου κυοφορούσε το καλό, και ο εκφερόμενος λόγος γεννούσε τα καλά πράγματα. Αυτά μου συνέβησαν επειδή τα έλαβα από τον Νου μου, δηλαδή τον Ποιμάνδρη, τον λόγο της ύπατης Εξουσίας. Εμπνεύστηκα την αλήθεια από τον Θεό, και ήλθα. Γι' αυτό δοξάζω με την ψυχή μου και με όλες μου τις δυνάμεις τον πατέρα Θεό.

31. Άγιος ο Θεός και πατέρας των πάντων.

Άγιος ο Θεός, του οποίου η θέληση πραγματοποιείται μέσω των δικών Του Δυνάμεων.

Άγιος ο Θεός, που επιθυμεί να αναγνωρισθεί και αναγνωρίζεται από τους δικούς Του.

Άγιος είσαι Εσύ, που σχημάτισες με τον Λόγο τα όντα.

Άγιος είσαι Εσύ, που όλη η φύση γεννήθηκε ως εικόνα Σου.

Άγιος είσαι Εσύ, που η φύση δεν Σε σχημάτισε.

Άγιος είσαι Εσύ, ο ισχυρότερος από κάθε δύναμη.

Άγιος είσαι Εσύ, ο υψηλότερος από κάθε ανωτερότητα.

Άγιος είσαι Εσύ, ο ανώτερος από τους επαίνους.

Δέξου αγνές θυσίες του λόγου από μια ψυχή και καρδιά που έχει στραφεί σε Σένα, απερίγραπτε, ανείπωτε, που ονομάζει Εσένα μόνον η σιωπή.

32. Γνέψε σε μένα καταφατικά, που Σε ικετεύω να μην αποτύχω στη γνώση που ταιριάζει στην ουσία μας, και ενδυνάμωσέ με, και με αυτό το χάρισμα θα φωτίσω όσους από το γένος βρίσκονται σε άγνοια, αδελφούς δικούς μου και γιους δικούς Σου.

Γι' αυτό είμαι πιστός και καταθέτω τη μαρτυρία μου· προχωρώ στη ζωή και το φως.
Ευλογημένος είσαι, Πατέρα. Ο άνθρωπός Σου επιθυμεί να γίνει άγιος όπως Εσύ, την
ίδια στιγμή που έχεις παραδώσει σ' αυτόν κάθε εξουσία.